

Sygn. akt II A Ka 82/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSA Ewa Leszczyńska-Furtak

Sędziowie SSA Ewa Gregajtys

SSA Izabela Szumniak (spr.)

Protokolant Tomasz Bilewski

przy udziale Prokuratora Anny Adamiak

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2021 r.

sprawy oskarżonego D. K., urodzonego (...) w W., syna S. i E. z domu S.

oskarżonego o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i inne

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 18 października 2019 r., sygn. akt V K 130/14

- 1. uchyła zaskarżony wyrok wobec oskarżonego D. K. i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Warszawa-Praga w Warszawie;*
- 2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata D. C., Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 600 zł (sześćset złotych), powiększoną o 23% VAT, za pomoc prawną udzieloną D. K. z urzędu w instancji odwoławczej.*

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II A Ka 82/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 18 października 2019 r., sygnatura akt V K 130/14

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Sąd Odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego

**3. STANOWISKO SĄDU
ODWOŁAWCZEGO WOBEC
ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i
wniosków**

Lp.	Zarzut	
	<p>Obraza przepisów postępowania, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów poprzez dowolną i jednostronną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, z pominięciem wskazań logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego, co znalazło wyraz w niezasadnym oparciu się przez Sąd orzekający na wyjaśnieniach oskarżonego K., z jednoczesnym odmówieniem przymiotu wiarygodności wersji zdarzeń płynących z korelujących zeznań świadków M. K., S. R., P. C., A. D., przy pominięciu ustaleń wynikających z opinii biegłych co do tła psychologicznego towarzyszącego postawie świadków- w sytuacji gdy właściwa ocena owych zeznań oraz szczegółowe prześledzenie sfery motywacyjnej oskarżonego daje podstawę do uznania jego twierdzeń wyłącznie za rezultat przyjętej linii obrony, co w efekcie skutkowało poczynieniem przez Sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, a mających wpływ na jego treść, prowadzących</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	do uniewinnienia D. K. od zarzucanych mu czynów.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.	
<p>Zarzutom podniesionym w apelacji prokuratora, który zaskarżył zapadłe orzeczenie w całości na niekorzyść oskarżonego nie można odmówić słuszności. W konsekwencji zasła konieczność uchylecia zapadłego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Warszawa-Praga w Warszawie.</p> <p>Rację ma prokurator wskazując na naruszenie przez Sąd I instancji przepisu art. 7 k.p.k., polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, poprzez dowolną i jednostronną ocenę materiału dowodowego, z pominięciem wskazań logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego. Wskutek tych uchybień Sąd bezkrytycznie obdarzył wiarą wyjaśnienia oskarżonego, a jednocześnie, bez przekonywującego uzasadnienia odmówił wiarygodności zeznaniom świadków M. K., S. R., P. C. oraz tym złożonym w postępowaniu przygotowawczym przez A. D.. Sąd nie nadał właściwego znaczenia okoliczności, że wskazane zeznania korespondują i uzupełniają się wzajemnie, są szczegółowe, spontaniczne, opisują przebieg zdarzenia z różnych punktów widzenia, przez różne osoby, które w różnym czasie dokonywały swoich spostrzeżeń. Podstawowym błędem Sądu, na co słusznie zwrócił uwagę prokurator było dokonanie przez Sąd meriti oceny zgromadzonego materiału dowodowego w oderwaniu od siebie, bez dostrzeżenia wzajemnej</p>	

korelacji i uzupełniania się treści zeznań wskazanych świadków, a także ich przeciwstawianie zeznaniom osób ściśle powiązanych z oskarżonym.

Po dokonaniu analizy zeznań A. D. złożonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i na rozprawie Sąd Apelacyjny nie znajduje logicznego uzasadnienia dla dyskredytacji tych pierwszych, na korzyść tych złożonych przed sądem. Argumentacja Sądu I instancji w tej części zupełnie nie przekonuje. Sąd nie podnosi żadnych racjonalnych i logicznych przesłanek, że zeznania złożone przez świadka na etapie śledztwa nastąpiły w warunkach zniesienia swobody wypowiedzi. Jednocześnie powody zmiany treści zeznań przytaczane przez świadka nie są wiarygodne, nie znajdują potwierdzenia w obiektywnych okolicznościach, potwierdzając, że są raczej skutkiem solidarności kryminalnej, zwłaszcza, że wpisują się w zeznania zawnioskowanych już na etapie sądowym świadków, kolegów oskarżonego z celi czy spacerniaka. Poza oczywistym faktem, że zeznania A. D. z etapu śledztwa korelują również z zeznaniami M. K., P. C. czy S. R. nie sposób nie zauważyć, że na ich wiarygodność rzutuje sam spontaniczny sposób składania relacji, a także jej zachowawczość, nieostrość podważającą forsowaną okoliczność, że mogła być ona wyuczoną lekcją zasugerowaną świadkowi przez prokuratora, a nie mającą nic wspólnego z rzeczywistością. Sąd Apelacyjny nie podziela przy tym oceny, że zeznania świadka S. R. jedynie „pozornie” korespondują z zeznaniami A. D. złożonymi w postępowaniu przygotowawczym. Fakt, że świadek

D. składając zeznania w postępowaniu przygotowawczym nie umiał stwierdzić i nie przypominał sobie czy opowiadał S. R. o rozmowie z oskarżonym absolutnie nie wyklucza, że taka sytuacja miała miejsce.

Zgodzić należy się z prokuratorem, że zasadnicze zastrzeżenia budzi również dokonana przez Sąd meriti ocena zeznań świadka M. K.. Dość powiedzieć, że od początku zeznania te były szczegółowe, konsekwentne, korespondujące z zeznaniami pozostałych świadków. Sąd ocenił je powierzchownie, przydając nadmierne znaczenie ostrożności prezentowanej przez świadka przed sądem, nie dostrzegając, że zeznania w tej fazie postępowania złożone zostały po upływie wielu lat od zdarzeń będących przedmiotem zarzutów. Nie nadał Sąd Okręgowy odpowiedniego znaczenia okoliczności, że świadek M. K. (1) potwierdził wszystkie swoje depozycje z postępowania przygotowawczego. Jednocześnie, powiązania postawy świadka z rzekomym oczekiwaniem korzyści w prokuraturze nie znajduje oparcia w materiale dowodowym i jak słusznie wskazał prokurator sama sekwencja zdarzeń wskazuje, że oskarżony żywił przekonanie o uchyleniu aresztu wobec M. K. (1) na długo przed złożeniem przez świadka zeznań na jego niekorzyść. Odmawiając wiarygodności wersji przedstawionej przez M. K. (1) Sąd de facto zakwestionował kategoryczne wnioski opinii biegłej psycholog, która wskazała jasno, że w psychice i osobowości świadka brak jest ułomności, które zaburzałyby zdolność postrzegania i odtwarzania postrzeżeń, zaś jego zeznania spełniają kryteria psychologicznej

wiarygodności, będąc według biegłej osadzonej w realiach sprawy i sytuacji. Jednocześnie biegła wykluczyła tendencję do konfabulacji u świadka. Tymczasem Sąd uwypuklił wyłącznie tę część opinii w której biegła poleciła wnikliwą ocenę zeznań świadka, czyniąc to podstawą uznania treści jego zeznań za nie dość wiarygodne. Sąd zbyt duże znaczenie nadał rzekomemu konfliktowi pomiędzy oskarżonym a świadkiem M. K. (1), w sytuacji gdy do mniejszych lub większych konfliktów pomiędzy osadzonymi (głównie o pieniądze czy tytoń) dochodziło na terenie jednostki penitencjarnej bardzo często, co wynika wprost z zeznań świadków. Brak jest zatem jakichkolwiek podstaw aby negatywnie oceniać depozycje M. K. w związku z konfliktem z oskarżonym, jak to uczynił Sąd I instancji. Sąd Okręgowy poddaje również w wątpliwość, aby oskarżony K. naprawdę uważał, że M. K. (1) podejmie się działań zmierzających do likwidacji A. K. i to w zamian za symboliczną kwotę 100 zł. Ta okoliczność zdaniem Sądu Okręgowego jest jedną z przesłanek dyskwalifikujących zeznania M. K.. Tymczasem oskarżony, osadzony w warunkach jednostki penitencjarnej nie miał wielkiego wyboru w zakresie osób, które typował do wykonania tego zadania. Oskarżony zmuszony był niejako aby korzystać z osób do których miał dostęp, o których miał wiedzę, że mogą rychło opuścić areszt i na które w jakiś sposób (groźby, prośby, przemoc) mógł oddziaływać. Oskarżony bardziej zatem liczył na wymuszoną w ten czy inny sposób lojalność tych osób niż wierzył w skuteczność gratyfikacji finansowej, która pojawiła się niejako przy okazji, trochę

jakby dla uatrakcyjnienia całego przestępczego procederu.

Podobnie ocenić należy podważenie przez Sąd Okręgowy zeznań świadka P. C., które uzupełniały wersję zdarzeń podawaną przez A. D. i M. K. (1). Również w przypadku tego świadka opinia innej biegłej charakteryzowała pozytywnie wartość depozycji świadka, z punktu widzenia ocen psychologicznych. Wersja P. C. koreluje przy tym z zeznaniami świadka R., a depozycje te, składane przecież w różnym miejscu i czasie korespondują między sobą i uzupełniają się wzajemnie.

Nie sposób nie podzielić argumentacji prokuratora, że brak jest podstaw do przyjęcia, iż w przedmiotowej sprawie zaszło pewnego rodzaju zbiorowe pomówienie niewinnej osoby. Rzeczywiście jest bowiem tak, że każdy ze świadków składał zeznania odrębnie, w izolacji od pozostałych osób, na różnych etapach postępowania. Świadkowie C. i K. składali zeznania niechętnie, żaden świadek, wbrew narracji prezentowanej w licznych stanowiskach oskarżonego nie uzyskał korzyści z tytułu złożenia zeznań określonej treści.

Sąd I instancji bezkrytycznie, sprzecznie z zasadami logiki dokonał oceny wyjaśnień oskarżonego. Umknęło przy tym jego uwadze, że z uwagi na moment złożenia wyjaśnień przez oskarżonego oraz ich treść i formę mogły one zostać dostosowane do wprowadzanego przez Sąd do procesu materiału dowodowego. Jednocześnie linia obrony oskarżonego sprowadzała się co do zasady do dezawuowania wszystkich zeznań go obciążających

a także tworzenia własnej wersji przebiegu stanu faktycznego, dopasowanej do często wyrwanych z kontekstu depozycji innych osób.

Równie bezkrytyczne są rozważania Sądu, w których poddano w wątpliwość technikę spowodowania zgonu A. K.. W tym zakresie Sąd, przyjmując za logiczne twierdzenia oskarżonego podważającego

prawdopodobieństwo zgonu A. K. w sposób opisany przez świadków oskarżenia zdaje się zapominać, iż komplikacje w zdobyciu potencjalnego środka toksycznego i jego podania pokrzywdzonej nie niwelują realności prób oskarżonego skutecznienia takich zabiegów. W depozycjach świadków przewija się motyw, iż oskarżony liczył na fakt, iż śmiertelne zejście uzależnionej od wielu lat narkomanki, która przedawkowała metadon nie będzie już wnikliwie badane, w tym również w przebiegu sekcji zwłok. Bez znaczenia w kontekście planów oskarżonego pozostają wnioski biegłego toksykologa w zakresie substancji oraz ich ilości, która byłaby niezbędna dla dokonania zabójstwa. Oczywistym jest, że oskarżony wiedzy specjalistycznej w tym zakresie nie posiadał. Nie wyklucza to sytuacji, że na podstawie obiegowych opinii co do toksyczności konkretnych substancji mógł planować ich dodanie do roztworu metadonowego, który miałaby spożyć A. K.. W tym miejscu warto podkreślić, że eksponowana przez Sąd okoliczność, wynikająca z zeznań pokrzywdzonej, że nie kupiłaby metadonu od nieznanej osoby, nie niweczy zamiaru oskarżonego, skoro podżegając do zabójstwa nie miał on tej wiedzy. Co więcej, jak wynika z opinii biegłej psycholog, zachowanie A.

K. w tym zakresie determinowane byłoby zapewne stanem w jakim by się znajdowała, pod kątem przymusu przyjęcia środka odurzającego bądź jego substytutu. Podobnie należy ocenić eksponowaną przez Sąd okoliczność, że w swoich zeznaniach A. K. podała, że w trakcie postępowania przed sądem nie dotarły do niej żadne informacje, aby któryś z oskarżonych chciał jej coś zrobić lub szukał kogoś do zlecenia zrobienia jej krzywdy. Wiedza ta nie musiała przecież dotrzeć do pokrzywdzonej K., co w żadnym razie nie podważa tego, że oskarżony mógł nosić się z zamiarem spowodowania jej zgonu.

Nie przekonuje argumentacja Sądu I Instancji w części kwestionującej istnienie u oskarżonego realnego motywu do uśmiercenia niewygodnego świadka, po złożeniu przez nią zeznań przed sądem. Prokurator w swojej apelacji przytaczając tok czynności przed Sądem Okręgowym wykazał istniejące dążenie oskarżonego do podważenia złożonych zeznań A. K. i powtórzenia czynności z jej udziałem. W przypadku podzielenia jego wniosków (np. o zawieszenie postępowania do czasu uzyskania możliwości przesłuchania A. K. w stanie trzeźwości) i podjęcia decyzji przez sąd o ponownym przesłuchaniu pokrzywdzonej, jej wyeliminowanie mogłoby stworzyć korzystną dla oskarżonego sytuację procesową.

Dokonując pozytywnej weryfikacji zeznań świadków zawnioskowanych przez obronę na etapie postępowania przed sądem, przebywających na terenie jednostki penitencjarnej wraz z oskarżonym Sąd nie nadał odpowiedniego znaczenia presji

środowiskowe i solidarności kryminalnej, która cechowała te osoby. Oceniając ich zeznania, co do zasady potwierdzające wersje oskarżonego Sąd Okręgowy nie odniósł się zupełnie do okoliczności, że wskazane osoby łączyła z oskarżonym solidarność środowiskowa. Charakteryzuje się ona często subiektywnym podejściem do organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości związanym z obawą posądzenia o współpracę i napiętnowanie w środowisku kryminalnym. Słusznie wskazał przy tym prokurator, że jak wynika z relacji świadków i samego oskarżonego niniejsze postępowanie odbiło się szerokim echem w społeczności osadzonych i naturalną ich postawą przed Sądem było potwierdzanie wersji zdarzeń lansowanych przez oskarżonego i dyskredytacja świadków oskarżenia. Oczywiście jest przy tym, że te cechy świadków nie dyskwalifikują automatycznie ich depozycji, niemniej jednak winny one być poddane wnikliwej analizie również w odniesieniu do innych zebranych dowodów, w tym także zeznań świadków oskarżenia.

Słusznie zatem wskazał w swojej apelacji prokurator, że Sąd dokonując oceny wszystkich dowodów w sprawie, niektóre z nich ocenił sprzecznie z dyrektywami wskazanymi w art. 7 k.p.k. W konsekwencji poczynił błędne, gdyż nieoparte na dowodach, które odrzucił ustalenia faktyczne. Doprowadził tym samym do naruszenia zasady obiektywizmu, wyrażonej w art. 4 k.p.k.

Brak jest natomiast podstaw do przyjęcia, że Sąd Okręgowy dopuścił się naruszenia art. 410 k.p.k. Przepis ten statuuje

<p>obowiązek uwzględnienia przy orzekaniu całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie. Nie oznacza to natomiast, że orzekając ma brać za podstawę orzeczenia okoliczności wzajem sobie przeczące. Sąd jest bowiem uprawniony do orzeczenia na podstawie jednych dowodów i pominięcia innych jeżeli ich treść jest rozbieżna. W takiej sytuacji istota rozstrzygnięcia polega na daniu priorytetu niektórym dowodom, co jednak nie oznacza naruszenia art. 410 k.p.k. Jeżeli natomiast w dokonanej przez sąd ocenie dowodów występują błędy należy oceniać je przez pryzmat naruszenia art. 7 k.p.k. a nie art. 410 k.p.k.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Wobec prawidłowo wskazanych uchybień Sądu I Instancji i braku możliwości korekty orzeczenia przez sąd odwoławczy ze względu na gwarancyjną regułę <u>ne peius</u> wyrażoną art. 454 k.p.k. wniosek o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania jest w pełni prawidłowy.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
--	--

Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.	
	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.	

<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany.	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
--	--

<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia.		
-----	-----	
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
-----	-----	
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
-----	-----	
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
-----	-----	
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		

<p>Ocena przez Sąd Apelacyjny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ujawniła konieczność zastosowania reguły ne peius w odniesieniu do oskarżonego D. K.. Reguła ta ma gwarancyjny charakter a u jej podstaw leży wola ograniczenia katalogu wypadków, w których sąd odwoławczy może czynić niekorzystne ustalenia dla oskarżonego, gdy Sąd I instancji wydał wyrok uniewinniający lub umarzający postępowanie.</p>	
<p><u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u></p>	
<p>Ponownie rozpoznając sprawę Sąd I instancji powinien, wystrzegając się uchybień wskazanych w zarzutach prokuratora dokonać prawidłowej, przez pryzmat art. 7 k.p.k. oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Po jej dokonaniu wydać orzeczenie na podstawie własnego przekonania, dokładnie wskazując w oparciu o jakie dowody dokonał ustalenia przebiegu stanu faktycznego w sprawie, a którym dowodom i dlaczego odmówił wiarygodności. Winien przy tym uwzględnić okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego, a swoje stanowisko w tym względzie prawidłowo uzasadnić. W przypadku odmówienia wiarygodności dowodom w całości lub w części powinien dokonać takiej oceny, która uwzględnia zasady prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego, wystrzegając się określić w rodzaju: „zeznania nie mogą być potraktowane jako niezbity dowód winy”. Sąd winien dokonać oceny dowodów mając również</p>	

<p>na względzie ich wzajemne powiązania i korelacje, pamiętając, że ocena ich w oderwaniu od pozostałych prowadzić może do błędnych wniosków. Jakkolwiek materiał dowodowy zgromadzony w przedmiotowej sprawie jest pełny i w ocenie sądu odwoławczego nie wymaga uzupełnienia Sąd ponownie rozpoznając sprawę, po odebraniu wyjaśnień od oskarżonego winien rozważyć, jeśli zaistnieje taka konieczność uzupełniające przesłuchanie wybranych świadków, bądź powołanie innych.</p>		
<p><u>5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku</u></p>		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	-----	-----
<p>6. Koszty Procesu</p>		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	II	zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata D. C. – Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 600 (sześćset złotych), powiększoną o podatek VAT, z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym, co znajduje uzasadnienie w treści art. 618 § 1 pkt 11 kpk. Wysokość zasądzonej kwoty wynika z § 2 ust 1, i § 17 ust. 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej

pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2019 poz.18).

7. PODPIS			
Ewa Leszczyńska-Furtak Izabela Szumniak Ewa Gregajtys			
<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięcia		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana